

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Εἰς τὰς ἀκολούθους γραμμὰς προτάσσομεν ἐν εἴδει εἰςγωγῆς τὴν ἀρχὴν τοῦ προλόγου τοῦ Κορηνήλοις Νέπιωτος: „εἴμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ λείψωσιν ἀνθρώπου, οἵτινες δὲν εὔρωσιν ἀπαρέσκειαν εἰς τὸ περιεχόμενον τῶν γραμμάτων καὶ δὲν θὰ θεωρήσωσιν αὐτὸν σπουδαῖον καὶ σημαντικόν, ἀλλὰ κατ’ οὐδένα τρόπον δύνανται νὰ δικαιολογηθῶσι, διότι ἐν τῇ φύσει καὶ τῷ βίῳ τοῦ ἀνθρώπου πᾶν, καὶ τὸ παραμυκρόν, ἀντικείμενον πρέπει νὰ κινῇ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν προσοχήν μας. Δὲν ἔχομεν τὴν ἀξίωσιν ν’ ἀποφανθῆμεν ἡμεῖς, ἀν πραγματικῶς θῆνε ἀντάξιον τοῦ ἀνθρώπου νὰ καταναλάσῃ τὸν βίον του ἀσχολούμενος περὶ τὸ μικρά, γνωστούς δημοσίους ἐκ τῆς ἴστορίας, διότι οὐκ ὀλίγοι ἀνθρώποι ἔγιναν ἐπίσημοι καὶ δημοσιοί, διότι ἀφιέρωσαν τὴν ζωήν των εἰς τὴν μελέτην καὶ ἔξετασιν τῶν λεπτομερειῶν τῆς φύσεως. Ἐκ τῶν ἴστορικῶν δὲ τούτων παραδοσῶν ἐπιδυμούμενον νὰ μεταδώσωμέν τινας εἰς τοὺς ἡμετέρους Ἀναγνώστας, πιστεύοντες ὅτι εἶνε ἀξιονόμος προσοχῆς καὶ τῆς περιεργείας των.

Ο Κλειανὸς διηγεῖται περὶ τινος ἀνθρώπου γράψαντος ἐν δίστιχον διὰ χρυσῶν γραμμάτων τόσον μικρῶν, ὃςτε ἡδύνατο νὰ τὸ θέσῃ εἰς τὸ φλοιόν ἑνὸς κόκκου σίτου. Ἐν τῷ ἐβδόμῳ βιβλίῳ (Κεφ. 21) τῆς φυσικῆς του ἴστορίας Πλίνιος διηγεῖται πρεσβύτερος λέγει, ὅτι διὰ Κικέρων εἶδεν ὅλην τὴν Ἰλιάδα γεγραμμένην ἐπὶ περγαμηνοῦ χάρτου, ὅπεις ἡδύνατο νὰ εὕρῃ τόπον ἐντὸς κελύφους καρύου. Πολλοὶ τῶν μεταγενεστέρων δὲν ἥθελον νὰ πιστεύσωσιν εἰς τοὺς λόγους τούτους τοῦ Πλίνιου, ἐπειδὴ ή Ἰλιάς, ὡς γνωστόν, περιέχει 15,686 στίχους. Σοφός τις ἐπίσκοπος τῆς Γαλλίας ἔπεισεν ἡμέραν τινὰ περὶ τοῦ δυνατοῦ τοῦ μικρολογικοῦ τούτου κατορθώματος τὴν ἐπίσης ἀπιστούσα βασιλίσσαν Μαρίαν Λετσόνσκαν, δεῖξαν ὅτι φύλλον λεπτοτάτου χάρτου 10 δακτύλων ἦφους καὶ 8 δακτ. πλάτους ἡδύνατο νὰ τοποθετῇ ἐντὸς κελύφους καρύου, καὶ ὅτι ἐφ’ ἕκατέρας πλευρᾶς τοῦ φύλλου τούτου διὰ λεπτῆς γραφίδος ἡδύναντο νὰ γραφῶσιν 7812 στίχοι, ἐπ’ ἀμφότερων δὲ 15,624 στίχοι, σχεδόν δύο περιέχονται καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδi.

Ἐν τῷ λεγομ. νομισματικῷ Μουσείῳ τῆς πόλεως Worms ὑπάρχουσι διάφορα μικροκαλλιγραφικά ἔργα Θωμᾶς, δεῖτις, γεννηθεὶς ἀνευ χειρῶν, ἔγραψε διὰ τῶν ποδῶν καὶ ἔξωγράψει μικρογραφίας „έξαισις λεπτότητος“. Ἐν τῇ αὐτοκρατορικῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Βιέννης εὑρίσκεται χειρόγραφον, συνιστάμενον ἐξ ἑνὸς μάνον φύλλου χάρτου, ἔχοντος ὄψις 18½, καὶ πλάτος 16 δακτύλων, ἐφ’ οὐ ἐπιμελής τις Ιουδαίος ἔγραψε πέντε βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἤτοι τὸ βιβλίον τῆς Ρούμη γερμανιστι, τὸν Ἐκκλησιαστὴν τοῦ Σολομῶντος ἐβραϊστί, τὸ Ἀσμα τῶν ἀριστών λατινιστί, τὸ βιβλίον τῆς Ἐσθήρ συριτί καὶ τὸ πέμπτον βιβλίον τοῦ Μωϋσέως γαλλιστί. Τὰ γράμματα εἴνε εὐανάγνωστα καὶ δὲν ἀπαιτοῦσι τὴν χρήσιν μεγεθυντικῶν φασῶν. Κατὰ τὸν δέκατον ἔκτον αἰώνα ἵταλός τις μοναχὸς ἔγραψε τὸ σύμβολον τῶν Ἀποστόλων καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἰωάννου τῆς μεγάλης Πέμπτης ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας χάρτου ἰσομεγέθους πρὸς δημάρτιον, ἐπιμήνη δὲ διὰ τοῦτο μὲν τὸν Αὐτοκράτορος Καρόλου τοῦ Ε’. καὶ τοῦ πάπα Κλήμεντος τοῦ Ζ’. Ο διδάσκαλος τῆς καλλιγραφίας Καρόλου τοῦ Θ’. καὶ Ἐρρίκου τοῦ Γ’. τῆς Γαλλίας ἔγραψε τὸ ἄνω ἡρῷον Εὐαγγέλιον ἀνεύ ἀποκοπῶν ἐπὶ χάρτου, ἔχοντος ἵσον μέγεθος πρὸς δύναμιν τῶν μικρῶν δακτύλων του.

Ἐν τῷ Κολλεγίῳ τοῦ St. Johns ἐν Ὁξφόρδῃ ὑπάρχει μία σκιαγραφία τῆς κεφαλῆς Καρόλου τοῦ Α’. βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, συντειμένη καθ’ δλοκληρίαν ἐκ γραμμάτων καὶ μικρόδεν ἔχουσα δύνιν χαλκογραφήματος. Αἱ γραμμαὶ τοῦ προσώπου καὶ τοῦ περιλαμπίου ἀποτελοῦσσι ἐκ Ψαλμῶν, τοῦ „Πιστεύω“ καὶ τοῦ „Πάτερ ήμων“. Σοφός τις Γάλλος λέγει: „εἶδον τὴν εἰκόνα τῆς μακαρίτιδος πριγκηπίσσας. Ἐκάθιστο ἐντὸς ἀμάξης ἐν μέσῳ πολλῶν ἀλληγοριῶν μορφῶν. Ὁλη ἡ εἰκὼν ἔχει μέγεθος ἑνὸς καὶ ἡμίσεως τετραγωνικοῦ ποδὸς ἐφανίστει δὲ ἀποτελούμενή ἐκ συνήθους γραμμῶν. Ἄλλ’ ἐκ τοῦ πλησίον διέκρινε τις δεῖτι αἱ γραμμαὶ αὗται συνέπειτο ἐξ ἀρχικῶν γραμμάτων, λεπτοτάτων καὶ ὡς ἐπὶ χαλκοῦ κεχαραγμένων, ἀπίστα ἐν συνδρομῇ ἀπετέλουν ἵταλον ἐγκάμιον τῆς ἡγεμονίδος ἐκ πολλῶν γιλαδῶν στίχων.“

Ἐν ἑταῖ 1821 ἄγγος τις, John Beedle, ἐστοιχημάτισεν διότι ἡδύνατο ἐπὶ ἐπιφανείας ἵσης πρὸς τὴν ἑνὸς διδράχμου νὰ γράψῃ τὸ „Πάτερ ήμων“, τὸ „Πιστεύω“, τὸν 100 καὶ 134 Ψαλμόν, τὴν ἔκτην, ἐβδόμην καὶ ὄγδοην ἐντολήν. Ἀφ’ οὖ ἐκέρδησε τὸ στοίχημα κατώρθωσε νὰ προσθέσῃ κατώτατην τῶν γραφέντων διόλυτην τὸ διοικά του, τὴν ἡμερομηνίαν καὶ τὸ ἔτος.

* * *

Αἱ ἐφημερίδες βρίσκουσιν ἀρθρῶν περὶ τῶν ἀγγλικῶν ἐκλογῶν, αἵτινες μέλλουσιν ν’ ἀποφασίσωσι περὶ τῆς τύχης τοῦ γλαδιστωνίου ὑπουργείου καὶ τῆς πολιτικῆς του, καὶ τὸ κοινὸν παρακολουθεῖ τὴν ἀνέλιξην των μετὸ με-

γάλου ἐνδιαφέροντος. Εἰς του περιστατικοῦ τούτου αφορμὴν λαμβάνοντες, παρέχομεν ἐνταῦθα διῆγας πληροφορίας περὶ τῶν ἀγγλικῶν ἐκλογῶν κατὰ τὸ παρελθόντα αἰώνα, ὡς μὴ στερούμενας ἴστορικοῦ ἐνδιαφέροντος. Ἐν ἑταῖ 1786 ὁ Φώξ καὶ ὁ λόρδος Hood εἶχον νικήσει τὸν ὑπουργικὸν ὑποψήφιον σίρ Cecil Wray ἐν τῇ ἐκλογικῇ περιφέρεια τοῦ Οὐεστμίνστερ. Τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐκλογῶν ἐν τῷ τμήματι τούτῳ εἶχε μεγάλην σπουδαιότητα τότε δι’ ὅλην τὴν χώραν καὶ τὸ Οὐεστμίνστερ ἐθεωρεῖτο τρόπον τινὰ τὸ κέντρον τῶν ἐν Ἡγγλίᾳ ἐκλογικῶν ἀγάνων. Φυσικὸν ὅτον ἐπομένως, ἀν διὰ τὰ ἐκλογικὰ τεχνάσματα ἐν τῷ τριμήνῳ τούτῳ εὑρίσκοντο προθύμους μιμητὰς καὶ τοὺς λοιποὺς τῆς χώρας ἐκλογεῖς. Ἐν τῇ ἡρήσει λοιπὸν ἐκλογῆς εἶχε λάβει ἐνεργὸν μέρος καὶ ἐν ἄλλῳ, τέως ὅλως ἀγνωστον, στοιχεῖον, ἀριστοκράτιδες δηλαδὴ κυρίαι, αἵτινες μετὰ γενναιότητος καὶ ζήτου εἶχον ἔξελθει εἰς τὴν ἐκλογικὴν πάλιν χάριν τῶν ὑπὲρ αὐτῶν προστατευομένων. Ἡ περικαλλῆς δούκισσα τοῦ Devonshire εἶχεν ἀγωνισθῆ ὡς ἡρώις ὑπὲρ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Φώξ, προσθύμως δὲ ἔδιδεν εἰς πάντα τὸν θεόντα νὰ φησίσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ ὡς ἀμοιβῆν ἐν φίλημα διὰ τῶν κοραλλίνων χειλέων της τὴν εὐτυχίαν ταύτην ἀπήλωσε καὶ εἰς σαπωνοποιίας, δεῖτις μόνον ἀντὶ τῆς ἀμοιβῆς ταύτης ὑπεσχέθη νὰ φησίσῃ ὑπὲρ τοῦ Φώξ. Τρία ἐκ τῶν μεγαλοπρεπῶν δχημάτων της εἶχον τεθῆ εἰς τὴν διάδεσμον τῶν ἐκλογέων, διὰ νὰ τοὺς μεταφέρωσιν εἰς τὸν τόπον, ἔναν ἐκείνον αἱ κάλπαι. Ὅτε παρεκάλει πρεπωλήν τινά, ἔχοντα μεγάλην ἐπιρροήν, νὰ δωσῃ τὸν φίλον τοῦ ὑπὲρ τοῦ ποψήφιον τῆς, διερράγη κατὰ τύχην τὸ κομφύτατον πέδιλόν της, οὕτως ὡςτε δὲν ἡδύνατο πλέον νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὸν πόδα. Ἡ χαριτόβρυτος δούκισσα τὸ ἀπέρριψε ταχέως μακρὰν ἀναφωνοῦσα μετ’ ἐνδουσιασμοῦ: „Βλέπετε, γυμνόπους περιπατᾶ διὰ βοηθήσα τὸν φίλον μου!“ Συγχάνεις ἐπεσκέπτετο τὰς ἐκλογικὰς συνελεύσεις φέρουσα ἀνδρικὰ ἐνδύματα, ἐκάπικεν, ἐπίνε, συνεζήτει, ὑπέσχετο, ἐκοιάκευε, ἡπειρεῖ, ἐτραγύδει, ἔχορευε καὶ ἔξεπειρε μετὰ τῶν ἀτιθάσσων ἐκλογικῶν ἀγάνων φωνάς, μόνον καὶ μόνον χάριν τῆς ἐπιτυχίας τοῦ διγαπτοῦ της Φώξ. Ἡ δούκισσα ὅτον ἡ ψυχὴ γυναικείου τινὸς συλλόγου, σχηματισθέντος χάριν τῆς ἐκλογῆς τοῦ Φώξ. Αἱ πρώται Κυρίαι τῆς ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας καὶ αἱ περιολλέσταται ἴδιως ἡσαν μέλη τοῦ σωματείου τούτου. Αἱ δούκισσα τοῦ Portland καὶ Rutland, αἱ κόμησσαι τοῦ Carlisle καὶ Δέρβη, αἱ κυρίαι Beauchamp καὶ Duncanson καὶ πλεῖσται ἀλλαὶ Ἀφροδίται τοῦ Λονδίνου. Μία ἐξ αὐτῶν εἶχε προελάβει μετ’ ἔαυτῆς ἐντὸς τοῦ δχημάτων πολλὰς βασιτρίας τοῦ συρμοῦ, αἵτινες διαριδόνται κατεσκεύαζον τηνικαδὲς τανιάς διὰ τοὺς ὄπαδους τοῦ λόρδου Hood, οὓς τὸ δόνομα ἔποντα διαγεγραμμένον παρὰ τὸ τοῦ Φώξ. Ἡ δούκισσα τοῦ Ρούτλανδ διένεμεν οἰνόπευμα καὶ ἀλλα ποτὰ εἰς τοὺς στρατιώτας καὶ ναύτας, ἀπὸ δὲ τοῦ ἐξέστου τοῦ μεγάρου της αὐτῆς καὶ ὅλαις αἱ φύλαι της ἐχαριτώντων διὰ χειροφυλακῶν καὶ ἀνθένων τοὺς παρερχομένους ἐκλογικοὺς φίλους των. Διὰ τῶν γυναικείων τούτων ἀγώνων ἐπέτυχεν ἐπὶ τέλους ὁ Φώξ. Ἐν τούτοις οἱ σύζυγοι τῶν πολιτικῶν τούτων Ἀμαζόνων δὲν προεῖδον μετ’ ἀδιαφορίας τὰς ἐνεργείας τῶν γυναικῶν των, κατ’ ἐκείνον δὲ καὶ τὸ ἔπιον ἔτος πλεῖστα διατίγια ἐγένοντο ἔνεκα τῆς παροδικῆς ταύτης ἐκλογικῆς μανίας τῶν ἀριστοκρατίδων τοῦ Λονδίνου.

* * *

Τὸ σωματικὸν μέγεθος τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐθνῶν. Ὅλαι αἱ ἀρχαιότεραι πληροφορίαι, ὅσον ἀφορᾷ πρὸς τὸ περίεργον ζήτημα περὶ τοῦ μεγέθους τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐθνῶν καὶ περὶ τοῦ ποδὸν ἐξ αὐτῶν εἴνε κατὰ τὸ σῶμα τὸ μεγαλοπρεπέστερον καὶ ποιὸν τὸ μικρότερον, ἡσαν μέχρι τοῦδε λίγας ἀπειλεῖς καὶ ἐστηρίζοντο εἰς ἀνάξιοπίστους σχεδὸν ὑποθέσεις. Ὁ γάλλος ὅμως ἀνθρωπολόγος Παῦλος Τοπινάρ καταρρίπτει τὸ σωλάξηρον μέσον της Εὐρώπης, τὸ διόπον δημοσιευθὲν φαίνεται ἡμῖν ἀξίον πίστεως περισσότερον παρὰ τὰ προηγουμένας ὑποθέσεις, ἀν καὶ αἱ πληροφορίαι του περιέχουσι καὶ αὐταὶ πολλὰ τὰ κενά, ὡς μὴ ἐμπειρέχουσαι τὰ κυριώτερα ἔθνη τῆς ἡμετέρας ἡπειρου, τοὺς Ἑλληνας καὶ τοὺς Ἰταλούς. Κατὰ τὰς συγκριτικὰς τοῦ φυσιοδιφούς τούτου ἐρεύνας οἱ μεγαλείτεροι ἀνθρώπωποι τῆς Εὐρώπης εἴνε οἱ Νορβηγοί καὶ οἱ Σουηδοί καὶ μετὰ τούτους οἱ Σκανδινοί καὶ οἱ Ἀγγλοί, ὡς τὸ θύρος ὑπερβαίνει τὰ 170 ὑφεκατόμετρα κατὰ μέσον δρον. Μετὰ τούτους ἔρχονται οἱ Ἰρλανδοί, οἱ Δανοί, οἱ Βέλγοι καὶ οἱ Γερμανοί, ὡς τὸ σωματικὸν μέγεθος δὲν εἴνε κατώτερον τῶν 165 ὑφεκατόμετρων. Κατόπιν ἔρχονται οἱ Ρωσσοί, οἱ Ρωμανοί καὶ οἱ Γάλλοι, μικρότεροι τὸ σῶμα κατὰ 2 ὑφεκατόμετρα τὰν προηγουμένων, εἴτα οἱ Ούγγροι καὶ οἱ Φιλλανδοί ἔχοντες 160 ὑφεκατόμ. σωματικὸν ὑφος

και τέλος οι Δάπτωνες, οι πυγμαῖοι οὓτοι τῆς Εύρωπης, εἶνε οι μικρότατοι πάντων.

* * *

“Η κινεζική κυβέρνησις ἔλαβε, φαίνεται, σταθεράν ἀπόφασιν να συνδέσῃ τὰς ἀπέρους ἐκτάσεις τοῦ Οὐρανού Κράτους διὰ σιδηροδρομικῶν τροχιῶν, ὡς δὲ πληροφοριούμενα, κατέθηκεν ἡδη παρὰ τινὶ ἀγριῷ ἐργολάβῳ μεγάλα ποσὰ πρὸς ἀγορὰν τῶν ἀναγκαίων μηχανῶν καὶ ἐργαλείων, μισθώσας δὲ στελήν εἰς Κίναν οὐκ ὅλίγους μηχανικοὺς καὶ ἡσοκημένους ἐργάτας. Πρὸς τούτοις μεγάλαι καταβάλλονται προξεπάθειαι, ὅπως καὶ ὁ κινεζικὸς αἴλῆρος μίνιθετή τὰς προθέσεις τῆς Κυβερνήσεως καὶ συντελέσῃ εἰς τὴν πραγματοποίησν αὐτῶν. Διότι ἐν Κίνᾳ δὲν ὑπάρχουσιν ὀρισμένα νεκροταφεῖα, οἱ δὲ νεκροὶ θάττονται διποδήποτε θεωρηθῆ ἀρεστὸν εἰς τοὺς συγγενεῖς, εἰς τὰς ὄδους, ἐν τοῖς ἀγροῖς, ἢ ἔμπροσθεν τῶν οἰκιῶν. Τὸ μέρος δὲ τοῦτο θεωρεῖται κατόπιν ἵερον καὶ ἀπαραβίστον. “Ἐνεκα τούτου τὸ ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὑπουργεῖον τῆς Κίνας ἐτοιμάζει ἡδη προκρίξιν, καθ’ ἣν οἱ τάφοι δέοντες ἀπομακρυνθῶσι τῶν μερῶν ἔκεινων, δι’ ὃν θὰ διέρχεται διὰ σιδηρόδρομος.

Εἰς τὸν αὐτοκράτορα τῆς Σινικῆς ἐπεδόθη ἐπίσης ἀναφορὰ ὑπὸ τοῦ πρώην ἀντιβασιλέως Τσώ, συνιστώσα τὴν στρᾶσιν σιδηροδρόμουν καθ’ ὅλον τὸ κράτος καὶ τὴν ἔδρυσιν ἐκπαιδευτήριων κατὰ εὐρωπαϊκὸν σύστημα πρὸς μόρφων ἀνεπτυγμένων ἐργατῶν καὶ μηχανικῶν. Εύτυχῶς παρῆλθε δι’ ἡμᾶς ἡ ἐποχὴ ἐκείνη, καθ’ ἣν ἡμεδα ἡναγκασμένοι καὶ αὐτοὺς τοὺς Κινέζους νὰ ζηλεύωμεν διὰ τὰς ἐν τῷ πολιτισμῷ καὶ ταῖς πρακτικαῖς ἐπιστήμαις προσδόους των!

* * *

‘Ἄπο τοῦ ἔτους 1877 ἡ γαλλικὴ δημοκρατία οὐδέποτε κατέρριψε να ἐπιφέρῃ ἰσολογισμὸν ἐν τῷ προϋπολογισμῷ τῶν ἐσόδων καὶ ἔξόδων της. Καθ’ ἔκαστον ἔτος τὰ ἔσοδα ἐδείκνυνον μέγια ἔλλειψια, τὸ δποτὸν μέχρι τοῦ ἔτους 1883 ἀνῆλθεν εἰς τὸ ὑπέροχον ποσὸν τῶν 1870 ἐκατομμυρ. φράγκων.

* * *

‘Ἄγροικοι καὶ βάναυσοι ὀμαξηλάται ὑπάρχουσιν εἰς ὅλας τὰς χώρας, ὅπου δ σημειώδες πολιτισμὸς δὲν εὔρει ἀκόμη τρόπον ν’ ἀντικαταστήσῃ αὐτὸν διὰ μηχανῶν, ἀλλὰ τὸ παράστημα τῆς ἀγροικίας, ἀν ὑπάξῃ ποτὲ τοιούτον, πρέπει, νομίζομεν, πρῶτος νὰ τὸ λάβῃ δ ὑπὸ ἀριθμ. 901 ἀμαξηλάτης τῆς ἀρχαίας Ρώμης. ‘Ο πρώην πρωθυπουργὸς τῆς Ἰταλίας Καΐρολης περιεπάτει πρὸς καιροῦ ἐν συνοδίᾳ δύο βουλευτῶν πρὸ τοῦ Πανδέου, δτε αἴρηντος ἥσθιανθη κτύπημα ἐπὶ τῶν νάτων του. ‘Ἡ μπ’ ἀριθμ. 901 ἀμάξα τόσον βιαίως καὶ ἀδεξίως εἰχε παρέλθει πλησίον του, ὡςτε διὰ τοῦ ῥυμοῦ της εἴχεν ἀδήσει δρυμητικῶς τὸν γνωστὸν πολιτευτήν. Οὕτος ἐπέπληξεν αὐτοτρόπος τὸν ὀμαξηλάτην, ἔξις χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἐπήδησεν ἐκ τῆς

θέσεώς του καὶ διὰ τῆς μάστιγός του ἐπάταξε κατὰ κεφαλῆς τὸν Καΐρολην. “Οτι ἐτιμωρήθη αὐτοτρόπος δ βάναυσος ὀμαξηλάτης οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία.

* * *

Οἱ τελευταῖοι λόγοι τοῦ θνητοκοντος ἔχουσιν ἐνίστε τόσην ἀξίαν, δσην οὐδὲ διόλυντος ἡ βιογραφία του. Δι’ αὐτῶν πολλάκις ἐκφράζει τὰ μυχαίτατα τῆς καρδίας του, καὶ δεῖται καθ’ ὅλον τὸ διάστημα τοῦ βίου του ἐπιτυχῶς κατώρθωσε νὰ φέρῃ τὸ ἔνδυμα τῆς μποκρισίας οὐδος κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ διανάτου ἀφαιρεῖται τὸ προωπεῖον . . . δφείλει νὰ ἔνε φιλαλήθης, καὶ εἶνε τοιούτος χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ. Διὰ τοῦτο αἱ τοιαῦται ἐπιθανάτιοι ἐκφωνήσεις εἶνε πλήρεις ἐννοίας, ίδου δ’ ἐνταῦθα ἐξ αὐτῶν ὀλίγαι τινὲς παρατιθέμεναι:

— ‘Ἐτελείωσεν ἡ κωμῳδία! ἀνέρχεται δ Καΐσαρ Αἴγυστος.

— Εἰς χειράς Σου παραδίδωμι τὸ πνεῦμά μου, Κύριε! δ Τουρκουάτος Τάσσος.

— ‘Ολον μου τὸ βασιλειον δίδω διὰ νὰ ζήσω μόνον διάλγας στιγμὰς ἀκόμη! εἶπε ψυχορραγούμσα νὴ βασιλίσσα τῆς Ἀγγλίας Ἐλισάβετ.

— ‘Ἀρκεῖ! ἀνεφάνησεν δ ἄγγλος φιλόσοφος Λόκιος.

— Αἱ χειρές μου εἶνε καθαραὶ αἵματος! Φρειδερίκος δ Ε’.

— Αὐτὸς λοιπὸν εἶνε δ δάνατος; Γεωργίος δ ΣΤΓ. τῆς Ἀγγλίας.

— ‘Αφῆστε με διὰ τελευταίων φοράν διάσημη ν’ ἀκούσω μουσικήν! εἶπεν δ Μόζαρτ.

— ‘Ἐνυπρώθην! δ Κρομβέλλος.

— ‘Ολα εἶνε καλά! δ Βάσιγκτων.

— ‘Ἄς αποθάνω εἰς τοὺς ἡχοὺς τῆς μουσικῆς! δ Μιραβώ.

— ‘Ετι καλλίτερα, ἔτι ήσυχωτέρα! δ ποιητής Σίλλερ.

— Πλείον φῶς! δ Γκατίτε.

— Μία στήλη στρατοῦ! δ Ναπολέων.

— ‘Ίδοι νὴ στιγμὴ καθ’ ἣν πρέπει τις νὰ κοιμηθῇ! δ Βύρων.

— Θλύψε μου τὴν χειρά, φίνε· τώρα ἀποθνήσκω! δ Ἀλφέρεης.

— Αἰσθάνομαι δτι ἐπανέρχομαι εἰς τὸν ἔσαυτόν μου! δ Βάλτερ Σκωτ Καλά! δ στρατηγὸς Βέλλιγκτων.

‘Ο συγγραφεὺς Βόργε διάγον πρὸν ἡ ἐκπνεύση ἡρωήθη ὑπὸ τοῦ λατροῦ του, τί γενούν εἶχεν εἰς τὸ στόμα του, εἰς δ οὗτος ἀπήγνησες: — Καμμίαν, θπως καὶ νὴ γερμανικὴ φιλολογία.

* * *

Νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου, ποτέ δὲν ἐπεθυμοῦσα νὰ εὑρεθῶ ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸν ἀρκτικὸν πόλο. Φαντάζεσαι τί θὸ πῆν νὰ περιμένης 140 ἡμέρας διὰ νὰ φέξῃ; — Τί εὐχαρίστησις ὅμως, τί θεία ηδονὴ νὰ μπορῇς ἐκεῖ νὰ πῆς τὸν διανειστή σου: „Ἐλάτε, ἀγαπητέ μου, αὔριο πρωῒ πρωῒ διὰ νὰ σᾶς πληρώσω!”

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

Περίεργός τις παράδοσις περὶ νεανικοῦ ὀμαρτήματος τοῦ δαιμονίου ποιητοῦ τῶν Ἀγγλῶν φέρεται εἰς τὴν μνήμην τῶν δαιμονιστῶν καὶ εἰς τὰ βιβλία τῶν σχολιαστῶν του. ‘Ως δημετέρα εἰκανὸν δεικνύεται νεαρώτατος ἔτι δ Σαίκσπηρ προσάγεται εἰς τὸ δικαστήριον ὡς ἔνοχος παρανόμου ἢ ἐπὶ ἔνης γῆς λαδροθηρίας, ἢ δὲ παράδοσις βεβαιοῦ, δτε αἴρηντος ἥσθιανθη κτύπημα ἐπὶ τῶν νάτων του. ‘Ἡ μπ’ ἀριθμ. 901 ἀμάξα τόσον βιαίως καὶ ἀδεξίως εἰχε παρέλθει πλησίον του, ὡςτε διὰ τοῦ ῥυμοῦ της εἴχεν ἀδήσει δρυμητικῶς τὸν γνωστὸν πολιτευτήν. Οὕτος ἐπέπληξεν αὐτοτρόπος τὸν ὀμαξηλάτην, ἔξις χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἐπήδησεν ἐκ τῆς

χαιδιοφίδην, ὀρκουμένη δ’ εἰς τὴν ἀκριβῆ τῆς ἐποχῆς γνῶσιν καὶ ἐκτίμησην προσδέει τὸν μῆδον, καίπερ φαντασιώδη, εἰς τῆς ἐμπνεύσεως τὰ πτερά καὶ παρδίγει τὸ καλλιτέχνημα.

‘Ἐν τῇ ἀρμονίᾳ ἀγρίου τῶν κυμάτων ῥόχθου καὶ δυνατῶν τῆς καρδίας παλμῶν ὑπνώτες διάλειπεν ποτὲ τοῦ μῆδον, καίπερ φαντασιώδης, εἰς τῆς ἀγριότητος τοῦ στράτεως τοῦ πολιτευτήν, δτε αἴρηντος ἥσθιανθη κτύπημα ἐπὶ τῶν νάτων του. Διπλῆς δυέλλης εἰκανὸν ἀφ’ ἔνης, καὶ τῆς μακαριωτέρας γαληνῆς θέαμα ἀφ’ ἔτερου εἴνε δημόδεις τοῦ καλλιτεχνήματος τοῦ γνωστοῦ ἡδη τοῖς Ἀναγνώσταις τῆς Κλειοῦς Κραγ. Τὰ δνειρά τοῦ γέροντος ἀναπατηστῶν πιθανῶν τὰς συνήθεις τοῦ καθημερινοῦ βίου φροντίδας, αἱ δὲ δινειροπολήσεις τοῦ νεαροῦ ζεύγους ὑπερίπτανται πάσης ἐπιγένειος μερίμνης, καὶ ἐπὶ τῇ ἀντιθέτει τατήρ τὸν διαδεικνύεται δηλη ἡ χάρις τῆς εἰκόνος. Τὸ δρόμον πλοιαρίου φέρεται ἀκυβέρνητον ἐπὶ τῶν κυμάτων, ἀτίνα σπαράσσονται ἐπὶ τῶν πλευρῶν του, καθ’ ὃν τρόπον παρόμοιοι σπαραγμοὶ ἐπιπειλούσι νὰ θραύσωσι τὰς καρδίας τῶν ἐρωτών. Οἱ στίχοι τοῦ Βύρωνος:

„Ἐλδον θαλασσῶν θυελλας, είδον γυναικῶν τοιαύτας,

Κ’ ἐλιπήθην πολὺν πλέον τοὺς ἔρωντας δ τοὺς ναυτας“ δὲν ὀμόζουσι βεβαίως καθ’ ὅλα εἰς τὸ ἄλλως εῦδαιμον τῶν ἐραστῶν ἔκος, ἀλλὰ μέχρι τίνος ἐρμηνεύονται τὴν ιδέαν τοῦ καλλιτέχνου, παρ’ οι ἐμπνεύσεις καὶ ἐκτέλεσις δὲν ἀδικούσιν ἀλλήλας.